

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ในการออกคำสั่งทางปกครอง (ตอนที่ 1)

อรรถ บึงประเสริฐ
เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชำนาญการ
สำนักวิจัยและวิชาการ

การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ในการจัดให้มีคำสั่งทางปกครองนั้น อยู่ภายใต้บังคับของ พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งถือเป็นกฎหมายกลางที่วางหลักประกันความเป็นธรรมให้กับคู่กรณีในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง โดยมาตรา 3 ของกฎหมายดังกล่าวกำหนดว่า **วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่างๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้**

คำว่า “วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง” ตามกฎหมายดังกล่าว หมายความว่า การเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองหรือกฎ และรวมถึงการดำเนินการใด ๆ ในทางปกครอง และถ้ากฎหมายเฉพาะในเรื่องใดมีมาตรฐานการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ก็จะต้องถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองกำหนดไว้

มาดูความสำคัญของ พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จากคดี (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ 267-269/2553) ที่จะยกมาเป็นอุทาหรณ์ฉบับนี้ ซึ่งเป็นเรื่องของกระบวนการพิจารณาพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของคณะกรรมการแพทยสภาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองกำหนดไว้

เรื่องมีอยู่ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง 3 ราย ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของแพทยสภา (ผู้ถูกฟ้องคดี) ที่ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นเวลา 3 เดือน สืบเนื่องจากกรณีมีผู้ป่วยซึ่งประสบอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์อากรสาหัสได้เข้ามารับการรักษาในโรงพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่ 1 โดยมีแพทย์ที่ทำการรักษาคือผู้ฟ้องคดีที่ 2 และ ผู้ฟ้องคดีที่ 3

ต่อมาผู้ป่วยได้เสียชีวิตลงและญาติต้องการนำศพไปบำเพ็ญกุศล แต่ไม่สามารถตกลงกับทางโรงพยาบาลได้เนื่องจากความไม่เข้าใจกันในการดำเนินการเกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลของผู้เสียชีวิต เป็นเหตุให้ญาติของผู้เสียชีวิตไปร้องขอความเป็นธรรมต่อผู้สื่อข่าวและเจ้าหน้าที่มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค จนที่สุดญาติของผู้เสียชีวิตได้ยินยอมรับสภาพหนี้ส่วนที่เหลือจากประกันสังคม จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคทำหนังสือร้องเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมของโรงพยาบาลและมาตรฐานการรักษาพยาบาลกับจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ โดยเฉพาะประเด็นการกักศพผู้เสียชีวิตเพื่อต่อรองกับค่ารักษาพยาบาล ซึ่งเลขานุการแพทยสภาได้ส่งเรื่องร้องเรียนดังกล่าวไปยังคณะกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม ผลการสอบสวนของคณะอนุกรรมการฯ สรุปว่า เห็นควรยกข้อกล่าวหาในประเด็นมาตรฐานการประกอบวิชาชีพเวชกรรม ส่วนประเด็นการกักศพไว้เพื่อชำระหนี้เห็นควรลงโทษว่ากล่าวตักเตือน จึงได้รายงานผลต่อแพทยสภา

แต่แพทยสภาพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ 1 เป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลและเกี่ยวข้องรับผิดชอบในการกักศพ ผู้ฟ้องคดีที่ 2 มีส่วนเกี่ยวข้องในการกักศพและมีส่วนร่วมในการรักษาที่มีการผ่าตัดบ่อยครั้ง เกินจำเป็น โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความสิ้นเปลืองของผู้ป่วย จึงมีมติลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ 1 และ ผู้ฟ้องคดีที่ 2 เป็นเวลา 3 เดือน ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 3 ได้ให้การรักษาโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความสิ้นเปลืองของผู้ป่วยจึงมีมติลงโทษภาคทัณฑ์ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

คดีนี้มีประเด็นหลักที่ศาลต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสามของแพทยสภา (ผู้ถูกฟ้องคดี) นั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นย่อย 3 ประเด็น

ประเด็นย่อยที่ 1 กระบวนการในการประชุมของคณะกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม และ คณะกรรมการแพทยสภา มีกรรมการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้กล่าวโทษผู้ฟ้องคดี ร่วมประชุมเพื่อพิจารณาลงโทษ ผู้ฟ้องคดีด้วยนั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

มีข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ มาตรา 13 (1) แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ซึ่งกำหนดว่า เจ้าหน้าที่ ดังต่อไปนี้ จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้

(1) เป็นคู่กรณีเอง

(2) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี

(3) เป็นญาติของคู่กรณี คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียง ภายในสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น

(4) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนหรือตัวแทนของคู่กรณี

(5) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้ หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี

(6) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

และมาตรา 16 แห่ง พ.ร.บ.เดียวกัน กำหนดว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา 13 เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง ซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครอง ไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้น จะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่มีลักษณะดังกล่าว คู่กรณีสามารถคัดค้านเจ้าหน้าที่และเจ้าหน้าที่ต้องหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อน และแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ หรือกรณีที่คู่กรณีคัดค้านว่ากรรมการในคณะกรรมการมีลักษณะดังกล่าวให้ประธานกรรมการ เรียกประชุมคณะกรรมการเพื่อพิจารณาเหตุคัดค้าน (มาตรา 14 และมาตรา 15)

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ในการประชุมคณะกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมชุดดังกล่าวและการประชุม ของคณะกรรมการแพทยสภา มีบุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคร่วมเป็นอนุกรรมการฯ และกรรมการ อยู่ด้วย จึงถือเป็นคู่กรณี อันเป็นข้อห้ามตามบทบัญญัติของกฎหมายมาตรา 13(1) เพราะข้อพิพาทที่เกิดขึ้นเกิดจากการร้องเรียน ของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค และแม้ว่าบุคคลที่เป็นอนุกรรมการและกรรมการดังกล่าวจะมีได้ออกความเห็นและมีได้ลงคะแนนเสียงใน การประชุมพิจารณาโทษ แต่ก็อาจมีผลในเรื่องของความเกรงใจหรืออาจชักจูงให้กรรมการอื่นเห็นชอบด้วยได้ นอกจากนี้ ยังปรากฏด้วยว่ากรรมการท่านดังกล่าวได้แสดงความเห็นต่อสาธารณชนในลักษณะที่พาดพิงและเป็นปรีกษาต่อผู้ฟ้องคดี ก่อนที่ จะมีการพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดีโดยที่ประชุมคณะกรรมการแพทยสภาซึ่งมีกรรมการท่านดังกล่าวเข้าร่วมประชุมด้วย กรณีจึงถือ ได้ว่ามีเหตุอันมีสภาพร้ายแรงที่ทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง การออกคำสั่งทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมี สภาพร้ายแรงจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและถูกเพิกถอนได้

โดยหลักกฎหมายในการพิจารณาทางปกครอง นอกจากจะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ (มาตรา 12) แล้ว เจ้าหน้าที่นั้นจะต้องมีความเป็นกลาง (ไม่มีส่วนได้เสียในเรื่องนั้น) ด้วย ซึ่งมาตรา 13 และมาตรา 16 แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครองฯ ก็ได้กำหนดลักษณะของเจ้าหน้าที่ที่จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ไว้แล้ว และหากเจ้าหน้าที่ที่มีลักษณะ ดังกล่าวฝ่าฝืนพิจารณาในเรื่องนั้นๆ ต่อไป ดังเช่นข้อเท็จจริงข้างต้นซึ่งอนุกรรมการคนหนึ่งมีความสัมพันธ์ในฐานะเป็นคู่กรณีเอง และมีพฤติการณ์อันถือว่ามีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางร่วมพิจารณาในการลงโทษผู้ฟ้องคดี ด้วย ในที่สุดคำสั่งทางปกครองนั้นก็ไม่ชอบด้วยกฎหมายและถูกเพิกถอนได้

ฉบับนี้ ได้นำเสนอคำวินิจฉัยของศาลในประเด็นย่อยที่ 1 ไปแล้ว คดีนี้ยังไม่จบเพราะยังมีประเด็นสำคัญที่ศาลต้อง วินิจฉัยอีก 2 ประเด็น ซึ่งจะได้นำเสนอท่านผู้อ่านในฉบับต่อไป อย่าลืมติดตามนะคะ

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ในการออกคำสั่งทางปกครอง (ตอนที่ 2)

ฉันทวร บังประเสริฐ
เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชำนาญการ
สำนักวิจัยและวิชาการ

ฉบับนี้...เป็นคดีพิพาทที่ต่อเนื่องจากฉบับที่แล้ว กรณีผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งลงโทษของแพทยสภา (ผู้ถูกฟ้องคดี) ที่สั่งลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของผู้ฟ้องคดี โดยฉบับที่แล้วได้นำเสนอคำวินิจฉัยของศาลปกครองในประเด็นแรกซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประชุมของแพทยสภาเพื่อพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี แต่มีกรรมการแพทยสภาคนหนึ่งมีลักษณะที่ต้องห้ามไม่ให้พิจารณาทางปกครองตามมาตรา 13(1) รวมทั้งมาตรา 16 แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

คดีนี้ยังมีอีก 2 ประเด็นที่ศาลท่านได้วินิจฉัยไว้อย่างน่าสนใจ มาติดตามกันต่อเลยคะ

ประเด็นย่อยที่ 2 ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้กระทำการกักศพเพื่อต่อรองคำรักษาพยาบาล อันเป็นการฝ่าฝืนต่อข้อบังคับแพทยสภา ว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2526 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. 2533 หรือไม่

มีข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ มาตรา 29 และมาตรา 30 แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งกำหนดว่า

มาตรา 29 เจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาพยานหลักฐานที่ตนเห็นว่าจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริง ในการนี้ ให้รวมถึงการดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) แสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง

(2) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของคู่กรณีหรือของพยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญที่คู่กรณีกล่าวอ้าง เว้นแต่เจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือยหรือเพื่อประวิงเวลา

(3) ขอข้อเท็จจริงหรือความเห็นจากคู่กรณี พยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ

(4) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(5) ออกไปตรวจสอบสถานที่

มาตรา 30 กำหนดว่า ในกรณีที่มีคำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสดำเนินการรับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน...

ศาลปกครองวินิจฉัยว่า เมื่อโรงพยาบาลที่พิพาททราบว่าผู้ป่วยเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 กับโรงพยาบาล พ. ซึ่งเป็นโรงพยาบาลตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ โดยมีสิทธิได้รับคำรักษาพยาบาลจากกองทุนประกันสังคม โรงพยาบาลดังกล่าวก็มีได้ละเลยที่จะติดต่อกับโรงพยาบาล พ. ในวันเกิดเหตุเพื่อให้ทราบเรื่อง อีกทั้งในวันดังกล่าวพี่สาวของผู้ป่วยก็ได้ลงนามรับรองการชำระค่ารักษาพยาบาลไว้ให้แก่ทางโรงพยาบาลด้วย และตามข้อเท็จจริงโรงพยาบาลที่พิพาทก็สามารถใช้สิทธิเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลส่วนมากในส่วนที่นอกเหนือจากความรับผิดชอบของญาติผู้เสียชีวิตจากโรงพยาบาล พ. ซึ่งเป็นโรงพยาบาลตามกฎหมายประกันสังคมได้อยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุที่ทางโรงพยาบาลจะกักศพไว้เพื่อต่อรองเรื่องค่ารักษาพยาบาล ประกอบกับในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนฯ ก็ได้ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีที่ 1 และผู้ฟ้องคดีที่ 2 มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตามมาตรา 29 และมาตรา 30 แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ก่อนที่จะรับฟังเป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีกักศพไว้เพื่อต่อรองคำรักษาพยาบาล **กรณีจึงเป็นการพิจารณาโดยผู้ถูกฟ้องคดีฝ่ายเดียว**

และในคดีแพ่ง ศาลแพ่งก็ได้มีคำพิพากษาให้พี่สาวของผู้เสียชีวิตรับผิดชอบทางละเมิดกรณีที่มีการกล่าวข้อความอันฝ่าฝืนต่อความจริงต่อหนังสือพิมพ์กรณีโรงพยาบาลกักศพไว้ จึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ 1 และผู้ฟ้องคดีที่ 2 กักศพผู้เสียชีวิตเพื่อต่อรองคำรักษาพยาบาลอันถือได้ว่าเป็นการเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพเวชกรรมซึ่งต้องห้ามตามข้อบังคับแพทยสภาว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2526 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2533

ประเด็นย่อยที่ 3 ผู้ฟ้องคดีที่ 2 และผู้ฟ้องคดีที่ 3 ได้ทำการรักษาผู้ป่วยเหมาะสมตามมาตรฐานแห่งวิชาชีพเวชกรรมหรือไม่

มีข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ มาตรา 37 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ซึ่งกำหนดว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (1) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (2) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (3) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ

ในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนฯ ได้มีการขอความเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานการรักษาพยาบาลผู้ป่วยไปยังราชวิทยาลัยแพทย์ออร์โธปิดิกส์แห่งประเทศไทย และราชวิทยาลัยศัลยแพทย์แห่งประเทศไทยซึ่งได้ให้ข้อคิดเห็นโดยพิจารณาจากหลักฐานการดูแลรักษาผู้ป่วยและมีเหตุผลประกอบการพิจารณาในทุกขั้นตอนของการรักษาและสอดคล้องกันว่าแพทย์ผู้รักษาได้ดำเนินการรักษาที่ถูกต้องทั้งลำดับขั้นตอนและวิธีการรักษาแล้ว โดยคณะกรรมการสอบสวนฯ ได้พิจารณาข้อคิดเห็นของ ราชวิทยาลัยแพทย์ทั้งสองแห่งแล้วมีมติว่า การดูแลรักษาผู้ป่วยของผู้ฟ้องคดีที่ 2 และผู้ฟ้องคดีที่ 3 ถูกต้องตามมาตรฐานการรักษาพยาบาลแล้ว จึงเห็นควรยกข้อกล่าวโทษ

แต่คณะกรรมการแพทยสภาพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วย และเห็นว่าข้อคิดเห็นขององค์กรผู้เชี่ยวชาญทั้งสองแห่งเป็นความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเท่านั้น ส่วนคณะกรรมการแพทยสภาจะมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความหลากหลายซึ่งจะมองอย่างรอบด้าน

ศาลปกครองวินิจฉัยว่า ตามรายงานการประชุมของคณะกรรมการแพทยสภา **ไม่มีเหตุผลทางวิชาการประกอบการใช้ดุลพินิจว่า** ผู้ฟ้องคดีฝ่าตัดบ่อยครั้งและนานเกินจำเป็นอย่างไร การทำ CT Scan หลายครั้ง ที่ถูกต้องควรทำกี่ครั้ง ครั้งใดไม่จำเป็น การผ่าตัดกระดูกสามารถทำได้ง่ายและรวดเร็วโดยวิธีใด แม้ว่าคณะกรรมการแพทยสภาจะมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความหลากหลายซึ่งการวินิจฉัยจะมองเหตุการณ์ต่างๆ อย่างรอบด้านก็ตาม

แต่การวินิจฉัยเกี่ยวกับมาตรฐานการรักษาจำเป็นต้องรับฟังความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเป็นสำคัญ ซึ่งการจะหักล้างข้อคิดเห็นของราชวิทยาลัยแพทย์ทั้งสองแห่งได้นั้น จำเป็นต้องมีเหตุผลและรายละเอียดที่ชัดเจนทั้งในทางวิชาการและเหตุผลอื่น รวมทั้งเหตุผลดังกล่าวต้องปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรทั้งในรายงานการประชุมและคำสั่งลงโทษด้วย ทั้งนี้ตามบทบัญญัติมาตรา 37 วรรคหนึ่ง แต่จากข้อเท็จจริง เหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีในประเด็นเกี่ยวกับมาตรฐานการรักษาพยาบาลที่ปรากฏในคำสั่งลงโทษนั้น ไม่ได้มีลักษณะเป็นการโต้แย้งหรือหักล้างเหตุผลของราชวิทยาลัยแพทย์ทั้งสองแห่งแต่อย่างใด อีกทั้งไม่ปรากฏเหตุผลในรายงานการประชุมที่แสดงหรือยืนยันว่ามีความเห็นแตกต่างจากความเห็นของราชวิทยาลัยแพทย์ทั้งสองแห่งอย่างไร

ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนฯ จึงเป็นความเห็นที่มีเหตุผลในทางวิชาการและมีน้ำหนักควรรับฟังมากกว่าความเห็นของคณะกรรมการแพทยสภา

จากเหตุผลดังที่ศาลปกครองได้วินิจฉัยแล้วทั้ง 3 ประเด็น คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองจึงพิพากษาให้เพิกถอน และให้ดำเนินการแจ้งคำพิพากษาไปยังบุคคลและหน่วยงานที่กำหนดไว้ในข้อ 40 ของข้อบังคับแพทยสภา ว่าด้วยกระบวนการวิธีพิจารณาด้านจริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2540 โดยให้ตีพิมพ์คำพิพากษาในแพทยสภาสารด้วย (คดีหมายเลขแดงที่ อ.267-269/2553)

จะเห็นได้ว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบต่อสิทธิของผู้รับคำสั่งหรือผู้ถูกลงโทษโดยตรง ดังนั้น ผู้มีหน้าที่ในการจัดทำคำสั่งจึงต้องพิจารณาข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องให้ครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ซึ่งมีเจตนารมณ์ที่จะให้การดำเนินการทางปกครองเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และอำนวยความสะดวกให้กับคู่กรณีนั้น ฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย นอกจากจะทำให้คำสั่งทางปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมายและถูกเพิกถอนแล้ว คู่กรณีที่ได้รับผลกระทบกระเทือนจากคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อาจได้รับความเสียหายจนยากที่จะแก้ไขเยียวยาได้อีกด้วย